

DRIK ORANŽOVÝ

V korunách a kořenech stromů Jižního hvozdu lze číst příběh plný krutých činů, bolesti a zvrácenosti. Tento příběh vypráví o strašlivém netvorovi, o nejodpornějším z Démonových drakolidí. Jen málo bytostí našlo v sobě sílu naslouchat tomuto příběhu, a hlavy těch z nich, kteří jej vyslechli až do konce, dnes zdobí vlasy barvy stříbra. Máte-li dostatek odvahy a odhodlání, slyšte tedy i vy příběh o Driku Oranžovém...

Již od svého dětství byl Drik velice bystrý a vnímavý jedinec. Inteligencí brzy předčil své učitele a kdoví, jaká by byla jeho budoucnost, kdyby mu otec a matka věnovali více péče a citu. Drik vyrůstal v chladném prostředí vědeckých institucí. Jeho rodiče byli vědci a věda bylo také to jediné, co je doopravdy zajímalo. Drik tak trávil svůj volný čas o samotě, nejraději v přírodě. Obdivoval její moc, ona zvláštní a přesto dokonalá pravidla, která určují koloběh života a smrti. Zpočátku zde nacházel inspiraci a odpočinek, když se však sám stal později vědcem, již mu nestačilo jen pozorovat, jeho ego si žádalo více. Zatoužil totiž tu zázračnou moc přírody ovládnout. Chtěl se stát tím, kdo ji bude řídit a usměrňovat, chtěl tvořit zcela nové tvory, formovat život dle své vůle.

Drik odešel do ústraní a usadil se na úpatí Hořkých hor. Zde prováděl pokusy na zvířatech a rostlinách, později i na lidech. V cestě za poznáním začal porušovat všechny hranice toho, co bylo normální, a neštítel se ničeho. Snažil se přijít na kloub tomu, jak co je podstatou každého tvora či rostliny, v čem se ukrývá síla života.

Výsledky Drikovy práce zaujaly samotného Khara Démona. Kharovy vědomosti o tvárnosti a Stínovém světě a Drikovy rozsáhlé znalosti anatomie snad všech žijících tvorů se vhodně doplňovaly. Po svém prvním setkání tedy rychle našli společnou řeč. Drik však odmítl dobrovolně vstoupit do Kharových služeb a ten jej tedy nechal zajmout. Učinil z něj sedmého ze svých drakolidí. Při proměně bolestivě zlomil Drikův odpor být podřízen někomu jinému a proměnil jej v strašlivého oranžového draka. Proměna jen umocnila Drikovu bestialitu a bezcitnost, zvýraznila také jeho psychickou nestabilitu, což v pozdějším životě drakočlověka přispělo k postupujícímu šílenství.

Khar a Drik společně vytvořili mnoho zruďných tvorů a zvrácených bytostí. Drik se stal pravidelným účastníkem Kharových vojenských výprav, poznával přírodu v různých koutech Asterionu a všude se snažil o její podrobení a o to, aby z ní vytěžil co nejvíce ve svůj prospěch. Jeho pokusy na živých bytostech a týrání zajatců se svou úděsnou bestialitou přičily dokonce i mnohým, jinak značně otrlým Démonovým velitelům. Ostatní drakolidé se Drika vesměs stranili, Zantur, Kirbeg či Turgul se jej dokonce štítily a svůj odpor mu dávali otevřeně najevo. Jen Zurkhen Černý nacházel s oranžovým drakočlověkem společnou řeč a držel nad ním a jeho zvrácenými činy ochrannou ruku.

Drik se stále více zajímal o Jižní hvozď, který v sobě ukrýval zvláštní moc. V Jižním hvozď se totiž začala psát historie druidů, kteří se zde učili svému umění od dryád. První z nich, tzv. Staří druidi, zde pod vedením dryád naslouchali šumu stromů a řeči zvířat, v samém srdci hvozdu pak měli Svatyni přírody, která v sobě ukrývala veškeré jejich vědění a tajemství. Svatyně a vědomosti v ní uložené Drika velice přitahovaly a neustále zvyšovaly jeho zájem o Jižní hvozď. Drik přišel mezi Staré druidy s otevřeně vyjadřovanou pokorou a lítostí za své špatné činy a žádal je, aby se stali jeho učiteli. Přišel s přáním zbavit se své dračí podoby a stát se oddaným služebníkem přírody. Staří druidi viděli v Drikovi hrozbu, ale zároveň vnímali jeho obrovský potenciál, který by se dal využít k vytvoření mnoha dobrého. Dali mu šanci, a tak Drik mohl pozorně naslouchal jejich učení a čerpat cenné vědomosti. Drik však působil v Jižním hvozď jako zhoubný parazit. Přesvědčil část žáků Starých druidů, aby se stali jeho studenty, že teprve on jim ukáže skutečnou podstatu moci ukryté v přírodě a tu správnou cestu k jejímu ovládnutí. Potom sezval většinu Starých druidů do Svatyně přírody na shromáždění a tam je společně se svými žáky zmasakroval. Ti, kteří včas neuprchli, byli přibiti ke stromům a strašlivým způsobem umučeni. Drik potom rozťal prastarý dub, nejstarší strom v Jižním hvozď a posvátný strom druidů. Z jeho srdce vyrval hůl, známou jako Krvavá hůl. Posázel ji kapkami krve mrtvých druidů, která se proměnila v krvavě rudé krystaly. Díky této holi získal moc nad vším živým v Jižním hvozdu. Přešla do něj energie celého lesa a ta se projevila i na vzhledu drakočlověka. Ze starce s rozčuchanými šedivými vlasy se stal pohledný mladý a silný muž plný síly. Zůstaly však

bezcitné a kruté šedozelené oči a zvláštní mrazivá aura jeho osobnosti, která většinu bytostí, které se nacházejí v Drikově blízkosti, přivádí do stavu úzkosti a bázně.

V Jižním hvozdu Drik zbudoval své sídlo a komplex temných laboratoří, vězení a strašlivých mučireň. O jeho hrůzných černých kobkách, komnatách bolesti, jámách plných masožravých červů a dalších strašlivých místech se vyjadřují s bázní i mnozí služebníci zla. Drik zde začal učit své žáky, temné druidy, a vytvořil zde mnoho pokřivených bytostí, nových obyvatel Jižního hvozdu. Ten se proměnil v les plný jedovatých a masožravých rostlin, z nichž mnohé (hlavně stromy) se dokáží samy pohybovat, agresivně zvířat a dalších smrtelných nástrah.

Pořád se ale také účastnil bojů v čele Kharových vojsk. Stál v čele oddílů, dobývajících Zlatý les, domov skřítků. Skřítky se mu však nikdy nepodařilo porazit. Podnikal proti nim stále nové a nové útoky, obsadil hranice jejich panství a do Zlatého lesa vysílal speciálně cvičená komanda pro boj s mocí salů a šedých skřítků. Nic mu to však nebylo platné, les odolával jeho náporu a Drik začal propadat šílenství a nenávisti vůči salům, hlavní příčině jeho neúspěchu. Nejprve si svou zlost vyléval na zajatcích, později ale začal osobně popravovat své neúspěšné velitele a vše vyvrcholilo na závěr bojů, když přišel Démonův rozkaz Zlatý les opustit. Tehdy Drik pozbyl poslední zbytky sebekontroly a v záchvatu šílenství se ve své dračí podobě pustil do svého vlastního ležení. Uklidnily jej až proudy krve vlastních vojáků. Od té doby se u Drika občas vyskytovaly záchvaty šílenství. Khar i ostatní z drakolídí poznali, že má chorou mysl a může být nebezpečný vlastním radám. Proto jej již nebrali na válečné výpravy tak často a Drik trávil stále více času mezi svými stvůrami v Jižním hvozdu.

Oranžový drakočlověk si podrobil většinu tvorů obývajících Jižní hvozdu a napáchal na nich bezpočet zvěrstev. Dělal například pokusy na národu lesarů a mísil jejich krev s krví plazů. Jeho aktivity samozřejmě vytvořily vhodné podmínky pro příchod myšlenkových bytostí z temné strany Stínového světa, které mu poskytly další pole pro jeho zrůdné bádání. V tomto ohledu prosluli zejména zlobři, jež Drik uzpůsobil k životu v lese a učinil z nich strašlivé strážce svého panství. To však nebylo vše. Během svých experimentů objevil postup, jímž přivedl na svět pokřivenou formu jednorozce, tvora s krvavě zbarveným rohem, nenávistí a jedem v těle. Nejstrašlivější a nejmohutnější z těchto krvavých jednorozců, hřebec Tagran, se živil krví lidí, elfů a skřítků a byl Drikovým věrným společníkem při jeho hrátkách s životem a smrtí.

Mezi Drikovy největší zločiny patří genocida spáchaná na dryádách, oněch prvních učitelkách druidů. Každá dryáda je po celý život pevně vázána k nějakému stromu, který se nazývá gagudu. Drik nechal všechny gagudu pokácet, otrávit, spálit či polít kyselinou. Zkoušel na dryádách, co všechno tyto pozoruhodné bytosti vydrží. Prošly peklem nepopsatelně krutých pokusů a smrt jim byla jen vysvobozením. Padesát nejodolnějších však Drik nechal naživu. Zmocnil se ovšem jejich gagudu a skrze ně dryády pokřivil. Učinil z nich strašlivé bytosti, elitní oddíl služebníků a zabijáků, kteří svého pána v hloubi srdce nenávidí, musí však splnit každé jeho zrůdné přání, které by ho přivedlo ještě blíže k absolutní moci i nad vším živým. Mezi ně patřilo i pátrání po Kamenu života.

Někteří ze Starých druidů vytušili již dopředu Drikovu zradu a těsně před svou zkázu se jim podařilo ukrýt jejich největší poklad, mocný smaragd, jeden ze stvořených artefaktů, který měl schopnost tvořit a měnit přírodu a její složky. Oranžový drakočlověk po něm dlouho marně pátral, ale nedařilo se mu nalézt důmyslně ukrytou skrýš. Dlouhé roky hledal stopy přeživších Starých druidů po celém Asterionu v naději, že některý z nich mu ji na mučidlech vyradí. Tomu nechtěli druidi nečinně přihlížet, a proto zasvětili do svého tajemství Xintru, jednu z největších mágů všech dob. Ta roku 128 před královským letopočtem sestavila ze svých přátel a nejlepších žáků mocnou družinu a vydala se s ní do srdce Jižního hvozdu pro bájný artefakt. Drikovy stvůry se marně pokoušely zastavit vetřelce, kteří procházeli lesem smrti jako sluneční paprsky temnotou. Těsně před cílem však Xintru zradil jeden z jejich nejvěrnějších žáků a Xintra se spolu se svými druhy ocitla ve smrtelné pasti. Mnoho dobrých mágů a bojovníků tehdy nalezlo zbytečnou, avšak statečnou smrt v boji, zbytek přátel Xintra zachránila svou obětí. Vyдалa se do rukou oranžového drakočlověka za cenu svobody pro své nejbližší, mezi nimiž byl tehdy i její nejnadanější a nejoblíbenější žák, Alwarin Bílý. Drik tehdy skutečně propustil Xintřiny druhy z pasti, ale nehodlal je nechat odejít živé ze svého hvozdu. Jen několika Xintřiným společníkům se podařilo bez své velitelky a učitelky projít až za hranice Jižního hvozdu. Jejich cesta byla zbrocená krví a značená smrtí mnohých z nich.

V Drikových kobkách zakusila Xintra mučení a bolest, které by mnohé silné muže přiměly žebrat o smrt. Odpor a nezdolnost této ženy však byly takřka neuvěřitelné. Drika přelstila a uprchla z jeho žaláře. Na pokraji smrti se jí podařilo mocný artefakt samotné získat. Držela jej ve svých dlaních a v poslední křeči pohlédla do smaragdu, který kdysi na Asterionu zanechal při jeho zrodu sám Stvořitel. Ten se rozzářil jasným zeleným světlem, které začalo Xintře pronikat doprostřed čela.

Když Drik Oranžový svou uprchlou zajatkyni konečně našel, byl to někdo zcela jiný než zmučená žena, kterou viděl naposledy. Z jejího čela se na něj dívalo třetí oko, žhnoucí jasným zeleným světlem. Překvapený Drik na Xintru zaútočil ve své dračí podobě, ta se však urputně bránila. Oba nakonec vyšli z tohoto souboje se spoustou těžkých zranění. Drik s vážně otřeseným sebevědomím se musel dlouho léčit ve svém černém sídle, Xintra našla útočiště ve Smutném hvozdu. Zde založila Pavoučí řád a začala odtud vést boj s nenáviděným oranžovým drakočlověkem. Stala se temným mágem, nepřátelským vůči Kharovým stvůrám i vůči přistěhovalcům z Lendoru. To je ale již jiný příběh...

Od té doby trávil Drik většinu svého času v Jižním hvozdu a odtud vysílal temné druidy do všech koutů Asterionu. Ve svém temném panství spřádal plány na pomstu vůči skřítkům a také na ovládnutí ještě větší moci, než měl dosud k dispozici. Postupem času jej stále více zajímala rasa elfů. Zkoumal jejich zvláštní vztah k přírodě a snažil se z něj získat něco pro sebe. Nakonec pojal úmysl vyvolat po vzoru pouštních elfů bytost, která by byla zvráceným opakem Matky pouště. Jejím prostřednictvím chtěl získat absolutní moc a postupně ovládnout i další hvozdy, především Zlatý a Červený. Fascinovala jej v nich ukrytá moc. Vysílal své služebníky do Platanového háje, aby zde škodili a zahubili stromy, již jsou domovem lesních elfů. Odpovědí mu byl odvetný útok elfů a subotamských mnichů, kteří zahubili jeho dosud nejsilnější stvůru, Tagrana, krvavého jednorozce.

Drika každý neúspěch více motivoval k vyvolání té nejmocnější myšlenkové bytosti. Nakonec se mu to podařilo. Uprostřed záchvatu šílenství, za nářku stovek umírajících zajatců i jeho vlastních služebníků, vstoupila na Asterion strašlivá myšlenková bytost Móag. Drik si sám nebyl kvůli své choré mysli jist tím, co vlastně ze Stínového světa přivedl. Chystal se na rozhodující útok proti elfům a skřítkům, věděl, že je konečně pokoří a nic mu v tom nemůže zabránit. Byl to však jeho největší a poslední omyl. Přivolaná myšlenková bytost daleko přesahovala Drikovy schopnosti a vědomosti. Vstoupila do mysli drakočlověka a zde s ním svedla dlouhý souboj. Drikovi se podařilo ji oslabit, nedokázal se však ubránit. Drik našel útočiště ve Svatyni přírody, v místech, kde kdysi sám povraždil Staré druidy. Dosud zde k obloze čněly pahýly posvátného dubu, z něž si vytvořil svou Krvavou hůl, a zde také nakonec našel svou zkázu. Jižní hvozď si vzal zpět to, co bylo dávno jeho. Drik i se svou holí vrostl do posvátného dubu, který znovu povstal a stal se opět srdcem Jižního hvozdu. Ten si z Drikova těla odčerpává zpět svou ukradenou moc a energii. Drikova mysl je při plném vědomí a drakočlověk zažívá soustavné a nekonečné utrpení, souhrn vši bolesti, kterou za svůj život přivodil ostatním. Takto zde bude za své skutky trpět na věky věků, do skonání světa...